

Robert Jakovljević

Glad

Ili o tajni vatre i hrane koja te pretvori u izviđača u šumi u koju nije stupila ljudska noga

Moja prva godina u gradu bila je ka san. Nisan iša u školu niti ima stalnih prijatelja, ali kapacitet za igru bija mi je neiscrpan. Pape i mama su radili, a ja dane provodija u igri i istraživanjima. Jednon kad san probija granicu spustivši se do Poljane, u iston obuhvatu počeli su se otvarati putovi na sve strane, poput lepeze šireći se sve dalje.

Svakodnevno san obilazija kvartove par kilometara od kuće u potrazi za igron, avanturon i prijateljima. Upoznava san vršnjake, sklapa prijateljstva i već sutradan ih zaboravlja, neprekidno zagledan u dalje i dalje.

Ali bilo je i praznih dana. Tada bi kroz goli prostor plazija ka muva po staklu. Vuka noge ka da je u svakoj sto kila, bez smjera, zadatka i cilja. Jednog takvog jutra, ne znajući šta bi sa sobon, zaluta san u kužinu. To je zadnje misto na kojien bi me našli. Hrana mi je nužno zlo i da nije mame koja me svakodnevno sačekuje sa sendvičon od pečene šnicle kad se najmanje nadan - usrid utakmice, dok skačemo po gromili ili se penjemo po Didinoj smokvi - teško bi se sitija išta staviti u usta.

Otvarajući vrata, ugleda san papu.

Skriiipp...

U plavon radnon mantelu, pognut nad špaheron, pape je nešto miša u tavi. Sav se udubija. Nije pogled diga kad san uša. Bilo je to neobično jer se on i mama nikad ne vraćaju kući prije dva sata. Neočekivana i nezaslužena sreća zateći ga u praznini jutra, samo nas dvojica, ja i pape u ispražnjenon svemiru, bilo je ka praznik.

Vatra je veselo pucketala, a miris češnjaka se širija kužinon. Priša san mu, istega se na prste i zavirija priko ruba. Par sočnih malih šnicli spokojno se dinstalo u saftu. Bilo je nečega u vatri, hrani, našoj odvojenosti od svita što je jutro činilo svečanin. Činilo mi se ka da smo izviđači na logorovanju u dubokoj, dubokoj šumi na mistu do kojeg još nije došla ljudska noga. Sunce je sipilo kroz ponistru u naš polupodrumski stan. Bistri sjaj jutra miša se sa svitlon prašnjave bumbete iznad papine glave prekrivajući unutrašnjost toplon bojom pozlate boje šnicli i češnjaka. Prvi put u životu i ja san osjetija glad.

Pape mi je bija pojam. Bija je veći od svega šta san moga zamisliti. Često san se pita šta radi kad nije s nama. Mislija kako to moraju biti neke velike i važne stvari. Pita se šta najviše voli. O čemu mašta? Šta misli? Kakav je bija kad je bija mali? Nekako ga nisan moga

zamisliti da je bija ka ja. Iz nekog razloga nikad ga nisan pita te stvari. Bilo je dovoljno misliti o tome, o čaroliji, a ja san želija da čarolija traje zauvik.

Sve u vezi njega me opčaravalo. Kako novu kutiju Filtera 57 meće na špaher deset minuta prije nego šta će je načeti i zakuriti prvu. Kako dva puta ušmrkne kad položi glavu na kušin kad ide spavati, ka da se sprema na zaron u veliku dubinu! Pa ženski nokat na malon prstu! Zašto? Zašto?!

– *Zato da može kopat nos i čačkat uši* – reka je Božo.

– Šta to pečeš? – upita san zadivljeno.

Šutke je gura češnje vamo-tamo, privrćući ih kad bi uvatili pozlatu. Cila kužina mirisala je nečin toliko slasnin da su mi usta bila puna pljuvačke.

Volija san kako sprema spizu. Sav bi bija u tome. Ka da je zna tajnu hrane i vatre koja je mami izmicala. U njegovin rukama spiza bi postajala priča. Toliko drukčija od svega da bi i sam poželija peći, kuvati, šufigavati, šta bi pape već radija. Usmjeren na tavu, sprema je bez riči, a mene su mirisi i šutnja toliko raspalili da se nisan moga obuzdati. Mota san mu se oko noga i neprekidno zapitkiva:

– Ma šta to pečeš? Šta je to? Ma reci mi!

– Magaretina! – konačno je otpovrnija i okrenija šniclu na tavi.

Neočekivano podrijetlo šnicli potpuno me smelo. U tren misli su mi pohrlile na Gradu i zaplele se u boriće di mlikarice vezuju te dobroćudne životinje dok obavljaju poslove u gradu. Uz sav napor nikako ih nisan moga povezat sa šniclama. Magarci su mi bili toliko dragi da san se, kad su me pape i mama doveli u grad, posvadija do kraja života s Bracon, jedinim prijateljon, zato što je jednog mlatnija matrakon po glavi bez razloga.

Mirisi su me vratili u kužinu. Meso je mirisalo sve zamamnije, ali i slika u glavi je tražila svoje. Kako se prženje primicalo kraju, postaja san uporniji, a pape sve jednako odgovara "magaretina" i "magaretina". I dok san napeto iščekiva, prvo nad tavom, pa nad pijaton, slijedeći putanju pinjura kojim su male šnicle nestajale u papinoj glavi, bilo kakav odgovor, ako triba i laž, bilo šta samo da mi dâ razlog da priden priko svega šta nas razdvaja, da podilimo što god to bilo, magaretina, teletina ili tilo Isusovo, broj bifteka se naočigled smanjiva dok nisu nestali.

Ne sićan se jesan li kuša ijednog, al ono što san čeka - rič, poziv, slamku - bilo šta za šta bi se uvatija, pape nije reka. Želja da budemo ekipa, bila je toliko jaka da san na koncu osta gladan.